

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

MOEIDENIE!

Een tragikomedie in zeven scènes

door

1880

Bruno Timp

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2017

Nr.3355

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet u plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk **MOEIDENIE!** op te voeren moet de naam van auteur **BRUNO TIMP** vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2017/0220/012
ISBN 978-90-385-14246

© 2017 Toneelfonds J. Janssens/Bruno Timp
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(5 dames – 5 heren)

OLLIE, terminaal zieke patiënt :

CARINE, zijn dochter :

DIRK, zijn schoonzoon :

ANNICK, hun dochter :

NICO, haar broer :

ANN, zijn vrouw :

LISA, een nieuw lief :

THEO, een zinsbegoocheling? :

FREYA, nog een zinsbegoocheling? :

DE DOKTER :

DECOR

Een half als huiskamer ingerichte slaapkamer als verblijfplaats voor een langdurig zieke. Er staat een tv, minstens één zetel, een tafeltje en enkele stoelen. Gezellig.

EERSTE DEEL

Scène 1

(Ollie is terminaal ziek en bedlegerig. Hij heeft regelmatig periodes dat hij de mensen niet meer herkent en niet meer weet wie en waar hij is. Als het doek opgaat is Annick, zijn kleindochter, bezig hem te wassen. Annick draagt verpleegsterkledij, zij moet hierna gaan werken. Theo zit ergens terzijde op een stoel. (Of wandelt rond ...) Hij draagt een wit kostuum. De ijverige Annick ziet hem niet, want hij is onzichtbaar voor de hele wereld behalve voor Ollie. De hamvraag is of hij niet gewoon een hallucinatie van Ollie is. Als Ollie tegen hem praat, keert hij zich ook telkens in zijn richting, wat het voor de anderen onbegrijpelijker maakt.)

ANNICK : Allee, bompa, op uwe kant.

OLLIE : *(Draait zich zuchtend onwillig op zijn zij.)* Zo goed? Moet ik mijn broek afdoen?

ANNICK : Je moet een beetje meewerken. Ja, ik moet uw achterste ook kunnen wassen.

OLLIE : Mijn kont moet je niet wassen. Ze kunnen allemaal mijn kont kussen.

ANNICK : Dat is niet vriendelijk hee, bompa. Ik doe gewoon mijn job.

OLLIE : *(Draait zich koppig terug op zijn rug.)* Maar moet dat absoluut 's morgens zo vroeg? Ik heb nog vaak, ik lag nog zo goed te slapen. Moet je mij absoluut om 7 uur 's morgens wakker maken?

ANNICK : Ik moet subiet naar mijn werk, bompa. Ik moet nog acht mensen doen deze voormiddag.

OLLIE : En moet je mij dan absoluut eerst doen? Kan je niet iemand anders om 7 uur gaan wakker maken?

ANNICK : Ja, en dan is die andere kwaad.

OLLIE : En je hebt liever dat ik kwaad ben?

ANNICK : Liever niet, maar er is altijd wel iemand die kwaad is. *(lacht)* En van jou ben ik niet bang. Ik vind het ook niet plezant als ik je wakker moet maken.

OLLIE : Doe het dan niet.

ANNICK : Draai je nu om.

OLLIE : Dat water is koud.

ANNICK : Dat is niet waar. Je bent aan 't zeveren, bompa. Je hangt gewoon de ezel uit om mij weg te krijgen. Maar dat gaat niet pakken. Ik word nog geeneens betaald om jou te komen wassen en dat je slecht gezind bent, moet ik er dan nog bij nemen ook. Draai je nu gewoon om, ik moet je rug nog doen.

OLLIE : *(draait zich zuchtend terug op zijn zij.)* Godverdomme!

THEO : Hela, nu moet je niet tegen mij beginnen. Ik zit er voor niks tussen.

OLLIE : *(Tegen Theo)* Godverdomme, ben je daar nu weer. Maak dat je wegkomt. Trap het af. Laat me met rust.

ANNICK : Hela, 't zal gaan zeker. Dat is niet lief "zenne", bompa.

OLLIE : Ik heb het niet tegen jou!

ANNICK : *(Kijkt ostentatief rond)* Hier is nochtans niemand anders.

OLLIE : Jawel, hij zit (staat) daar weer. *(knikt in de richting van Theo)*

ANNICK : *(kijkt rond)* Wie zit daar weer? Waar?

OLLIE : Och, laat maar. Heb je bijna gedaan? Ik ben al properder dan een vier maal vier die uit de carwash komt. Nog een beetje en mijn vel is er af.

ANNICK : 't Is al goed, ik zal inpakken. Je blinkt als een pasgeboren boeieke. "Subiet" komt ons ma met je eten. *(Ze pakt haar spullen bij elkaar, geeft bompa een kus en verdwijnt.)*

OLLIE : *(Draait zich nog eens met een zucht op zijn andere zij.)* Dat ze mij nu alstublieft een tijdje gerust laten. Ik wil slapen. Godverdomme.

THEO : Laat jij mij dan ook gerust. Met je "Godverdomme" altijd. Ik denk elke keer dat je mij roept.

OLLIE : *(Kijkt Theo lang aan, dan, moeizaam zuchtend)* ... Ik vraag mij af of er iets is dat ze mij niet vertellen. Ik weet dat mijn dagen geteld zijn. Mijn longen geven het op. En ik mag nog blij zijn dat ik het nog weet, want ze hebben mij verteld dat ik de helft van de tijd niet meer weet wat ik weet, dat ik meestal vergeten ben wat ik weet, dat ik dikwijls niet meer weet wat ik niet meer weet omdat ik vergeet wat ik vergeten ben. Dan komt er weer een madam aan mijn bed die zegt dat ze mijn dochter is en een jong ding dat mij vertelt dat ze mijn

kleindochter is. Ik weet het allemaal en straks weet ik het weer niet meer, maar ik weet wel zeker: geen enkele “dokter” die aan mijn bed is geweest, heeft er iets over gezegd dat ik hallucinaties zou krijgen. Dus ... voor zover ik weet, hoort jij niet bij mijn ziektebeeld.

THEO : Natuurlijk niet. Ik ben geen hallucinatie. Ik ben echter dan jij en echter dan je gezondheid.

OLLIE : (*Tegen Theo*) Over mijn gezondheid zullen we het maar niet hebben, zeker? Ik ben opgegeven. Ons Annick daarnet zag jou niet. Mijn dochter ziet je ook niet. Alleen ik lijkt jou te zien. De “dokter” ziet je niet. Zelfs als die pastoor op bezoek komt, ziet hij je niet en die mannen zijn specialist in het zien van dingen die er niet zijn. Als dat geen bewijs is dat jij een hallucinatie bent? Ik zou geld geven om jou uit mijn kop te krijgen.

THEO : Dat gaat niet. En zeker niet met geld.

OLLIE : Wie ben jij dan, Godverdomme?

THEO : Laat die “verdomme” er af.

OLLIE : Watte?

THEO : Laat die “verdomme” er af.

OLLIE : Van wat?

THEO : Van die “Godverdomme”

OLLIE : Godverdomme zonder ... Godver ... Godverdomme?

THEO : Die “verdomme” eraf.

OLLIE : Verdomme!

THEO : Eraf.

OLLIE : (*Na een lange pauze*) God ... ver ... God ... Zeg, hou een ander voor de zot.

Denk jij nu echt dat ik geloof dat elke zieke mens op 't einde van zijn leven ...

THEO : 't Einde van je leven?

OLLIE : Ja. Het einde van mijn leven. Nog een paar weken of maanden en 't is afgelopen. Dat weet jij goed genoeg, als je bent wie je zegt dat je bent.

THEO : Ja. Ik weet het. Je hebt een aanvraag voor euthanasie ingediend, ondanks het verzet van je omgeving ...

OLLIE : Mijn omgeving heeft daar geen fluit mee te maken. Trouwens, ons Annick was wel akkoord om ...

THEO : Een deel van je omgeving dan. Je verafschuwt de dementie en het geheugenverlies en je weigert het einde onder ogen te zien als een plantaardige ... “Als ze mijn gat moeten komen afkuisen, geef me dan maar een spuitje”, geloof ik dat je vroeger altijd zei.

OLLIE : Ja ja, je bent goed op de hoogte. Hoe weet jij dat allemaal?

THEO : “Godverdomme” zonder “verdomme”, weet je nog?

OLLIE : Zeg ...

THEO : Als er in de bijbel een verhaaltje staat over een witte duif die uit de hemel nederdaalt en zegt: “Dit is mijn zoon”, dan gelooft iedereen dat ik dat was. Een witte duif, begot! Maar iemand in een wit kostuum, dat kan niet.

OLLIE : Komaan, zeg. Jij bent een hallucinatie. Jij zit in mijn hoofd. Niemand anders dan ik kan je zien of horen. En als je in mijn hoofd zit, weet je natuurlijk alles van mij. Niet moeilijk ...

THEO : Natuurlijk zit ik in je hoofd. Ken je je catechismus van vroeger nog? (*declameert*) “Waar is God?” God is overal, in de hemel, op de aarde en op alle plaatsen. ALLE plaatsen.

OLLIE : Ja. En ook nog: “Ziet en weet God alles?” “Ja God ziet en weet alles, zelfs de geheimste dingen.” Je kan niet geloven hoe bang dat ik daarvoor was als kind. Ik dacht altijd: “Ziet God mij dan ook als ik op ’t toilet zit?”

THEO : Ik kijk niet naar mensen op ’t toilet. Ik ben niet pervers.

OLLIE : En je kijkt ook niet onder de dekens? Daar was ik ook altijd bang voor.

THEO : Je moet niet bang zijn, onder de dekens mag je doen wat je wil.

OLLIE : Maar je weet dus wel wat ik toen deed, onder de dekens, toen ik elf jaar was?

THEO : Natuurlijk. Maar dat is niet zo moeilijk want alle jongens van elf doen hetzelfde onder de dekens.

OLLIE : Jij ook?

THEO : Nee, natuurlijk niet. Ik ben geen jongen, nooit geweest, ik ben geen mens.

OLLIE : O nee? Wat ben je dan wel? Ha ja, Godverdomme zonder ver ... verdomme!

THEO : Voilà. God is geen mens.

OLLIE : Nee? Je ziet er nochtans wel heel “mensachtig” uit.

THEO : Dat is vandaag. Ik moet wel, anders kan ik niet met jou praten. Maar ik ben geen mens. Het zijn de mensen zelf die van mij een mens maken. Een oude

vent met een lange baard. Of een koning op een troon die stinkt naar de wierook. Of een boeleke in een stal. Mensen toch. Waar halen jullie het toch allemaal?

OLLIE : In de bijbel ...

THEO : Die heb ik niet geschreven. En de Koran trouwens ook niet. Ik schrijf geen boeken.

OLLIE : Ik geloof niet in God.

THEO : Groot gelijk. Die vent met zijn baard, die koning op zijn troon, die bestaan absoluut niet. Absoluut, gegarandeerd niet. Maar ikke wel.

OLLIE : En wat ben jij dan?

THEO : Ikke? Ik ben de Himalaya, ik ben een elektron, ik ben de Melkweg, ik ben die slang in 't paradijs, ik ben het regenwoud dat bedreigd wordt, ik ben de "Big Bang" van vijftien miljard jaar geleden, ik ben de kalverliefde van je kleindochter, ik ben mijn schepping, ik ben jou, ik ben alles.

OLLIE : Ja, zo heb je altijd gelijk, natuurlijk.

THEO : Juist. Je hebt gelijk. Ik heb altijd gelijk.

OLLIE : Er is maar één ding erger dan geen gelijk hebben, en dat is wel gelijk hebben maar er luistert niemand.

THEO : Awel, daar kan ik van meespreken.

(Carine, de dochter van Ollie komt binnen met een dienblad met het ontbijt.)

CARINE : Dag pa. Is ons Annick al weg naar haar werk? *(Geeft een kus.)* Hoe voel je je? Ga je iets eten? Heb je een beetje geslapen? Ik heb thee gemaakt, want gisteren vond je de koffie niet lekker, omdat het Nescafé was. En ik heb koffiekoeken meegebracht. En de gazet, moest je d'r goesting voor hebben en ...

OLLIE : Wie "zeddega" (ben jij)? Een nieuwe verpleegster?

CARINE : *(Zet zich zuchtend op de rand van het bed.)* God, pa, heb je 't weer?

OLLIE : God zit daar. *(Wijst met een hoofdknik. Carine kijkt)*

THEO : Die begint ook al tegen mij.

OLLIE : *(Tegen Theo)* "Moeidenie" gij.

CARINE : Maar allez pa, wat wil je nu ... Pake toch, ik ben uw dochter, Carine, ik ...

OLLIE : Laat maar, schat, het was niet tegen jou.

CARINE : Maar allez pa, ik ben ...

OLLIE : Ik weet het kinneke, ik weet het. Sorry. Ik wou je alleen maar een beetje plagen. 't Was een grapje, "efkes" doen of ik je niet ken, dat je zou denken dat ik weer ... Kom hier. *(tegen Theo, terwijl hij zijn dochter een knuffel geeft)*
Zie je nu wat je doet? Je maakt mij zenuwachtig en dan doe ik stomiteiten.

CARINE : Waarom maak ik je zenuwachtig? Ik doe mijn best en ... *(half wenend)* 't Is al erg genoeg dat je ons de helft van de tijd niet meer kent en dan ga je d'r nog een beetje mee zwanzen ook. Waarom zou je voor mij zenuwachtig moeten zijn?

OLLIE : Het was niet tegen jou, kind.

CARINE : Tegen wie ... *(Kijkt rond)* Hier is niemand.

OLLIE : Niet op letten. Het is niets. Het is iets in mijn kop. In mijn hoofd ziet alles wit. Ik kan er niks aan doen. Ik ...

CARINE : 't Is al goed, pa. Ik weet dat je er niet aan kan doen. Ik wou dat ...

OLLIE : Laar maar kind. We weten allemaal dat "genezen" er niet meer bij is. Een jaar of twee dagen. Wie zal het zeggen? We zullen ons er allemaal moeten bij neer leggen dat uw vader stilaan op weg is om een kamerplant te worden.

THEO : Een sanseveria?

OLLIE : *(Tegen Theo)* Vrouwentongen? Spaar me daar van.

CARINE : Vrouwentongen? Maar waar heb je 't over? Ha ja, een kamerplant. Niks van pa, jij blijft altijd onze ...

OLLIE : Ja ja, geef me maar een koffiekoek, ik heb honger.

CARINE : *(Serveert hem zijn ontbijt. Terwijl:)* Jij wordt geen kamerplant.

OLLIE : Jezelf niet voor de zot houden, schat. De periodes dat ik niemand meer ken, zullen altijd maar meer en meer voorkomen en altijd maar langer duren en op de duur ...

CARINE : Maar we zijn nog bijlange zo ver niet ...

OLLIE : *(hijgt)* ...en mijn adem ... Vandaag blijkbaar niet nee, denk ik, maar ... Maar straks misschien weer wel. Ik kan er niet tegen ... Ik wil hier niet liggen en niet meer weten dat ik van deze wereld ben en niet herkennen wie er aan mijn bed

komt ... en altijd maar vergeten ... Leven en niet weten ... Godverdomme, ik wil niet ...

THEO : En je wil dat oplossen met euthanasie?

CARINE : *(tegelijk)* En je wil dat oplossen met euthanasie?

OLLIE : *(Tegen Theo)* Dat mag ik toch zelf beslissen hee? Of niet soms?

THEO : Van mij wel.

CARINE : Zelf beslissen? En wij hebben daar niks in te zeggen?

OLLIE : Maar wat hebben jullie nu aan mij als ik niemand meer ken, als ik vergeet wie of wat ik ben en in een onbekende wereld in een bed naar de muren van een kamer waar ik nog nooit geweest ben lig te kijken? Een kamerplant.

THEO : Een sanseveria. Ze zien je graag.

OLLIE : *(Tegen Theo)* Bemoei je d'r niet mee! Hou je er buiten.

CARINE : Ha, ik ben uw dochter en ik moet mij er buiten houden. Dat is toch ...

OLLIE : Dat was niet tegen jou.

CARINE : Hoe, dat was niet tegen mij? Hier is niemand anders.

OLLIE : Jawel! Ik bedoel ... Ik weet niet ... er is iets in ... alles ziet wit ...

CARINE : De dokter heeft gezegd dat je soms in een andere wereld bent, dat je dingen ziet die er niet zijn ...

THEO : Ik ben er wel.

OLLIE : *(Tegen Theo)* Ja, dat weet ik nu zo stillekesaan al wel. In mijn kop. Godverdomme zonder verdomme.

CARINE : Zolang je nog weet wat de dokter heeft gezegd ... maar ik vind dat je weer raar doet.

OLLIE : *(Tegen Theo)* Zie je nu, nu doe je het weer. *(ademt zwaar)* Ze gaan hier denken dat ik zot begin te worden ...

CARINE : Maar, pa, wat zeg je nu toch allemaal? Wij denken toch helemaal niet dat jij ...

OLLIE : *(Tegen Theo)* Plezant hé? Iedereen denkt dat ik lig te raaskallen elke keer dat jij er tussen komt en ik antwoord zonder er aan te denken dat ... Ze gaan denken dat ik helemaal seniel en dement ben geworden.

CARINE : Maar nee, pa, wij ... *(Wendt zich af.)*

THEO : Awel, je wou toch euthanasie? Als ze denken dat je zot bent, gaan ze misschien

rapper akkoord.

OLLIE : *(Tegen Theo)* Ik wil niet dat ze akkoord gaan, ik wil dat ze mij willen tegenhouden, juist omdat ze mij graag zien ... “Verstoddega” dat niet? (...) Godverdomme. En ze moeten helemaal niet akkoord gaan, ik beslis zelf.

CARINE : Wat wil je nu zeggen, pa? Natuurlijk zien we je graag. Van wat moeten wij je tegenhouden?

OLLIE : Niks. Niemand zal mij tegenhouden. Mijn besluit staat vast.

(Dirk komt binnen, de man van Carine)

DIRK : Schat, ik ben er mee weg. *(kus)* Hoe is 't met de pa?

OLLIE : Je mag dat ook aan mij vragen, zenne. Ik ben wakker.

DIRK : Sorry, pa. Ik dacht ...

OLLIE : Jij dacht: “Hij is weer weg.”

DIRK : Maar nee, allee ... ik bedoel ... ik dacht ... zeg, je moet niet zo ...

OLLIE : Ik weet het, ik ben een moeilijke mens.

DIRK : Maar nee ...

THEO : “Ge moogt gerust zijn.”

OLLIE : *(Tegen Theo)* “Moeidenie”.

DIRK : Ik kwam alleen maar goeiendag zeggen. Ik moet gaan werken.

OLLIE : Ik weet het. Het was niet tegen jou.

DIRK : Ons Carine doet haar best ...

OLLIE : Ik weet het. Het was niet ...

CARINE : Hij is weer voor een stuk in de war. Hij klapt tegen iemand in zijn kop. Ik denk dat hij stemmen hoort. We moeten eens aan de dokter vragen ...

OLLIE : Niks van. Een dokter heeft daar niks mee te maken. Er zit niks in mijne kop. Alles is wit.

THEO : God is overal, in de hemel, op de aarde en op alle plaatsen.

OLLIE : *(Tegen Theo)* Godverdomme! Ik heb geen affaire met jouw catechismus!

CARINE : Hoor je 't nu? Ik denk dat hij soms ijlt. Ga nu maar werken. Ik doe wel verder.

(Dirk neemt afscheid en vertrekt.)

Wacht, ik ga efkes mee. *(Ze volgt haar man.)*

OLLIE : (...) Plezant hé. Iedereen begint te denken dat ik zot ben. Kun je mij nu alsjeblief gerust laten?

THEO : Ik dacht dat je 't wel plezant zou vinden om eens met iemand te “klappen”.

OLLIE : Plezant, plezant. De tijd dat ik iets plezant vond, is al lang voorbij.

THEO : En daarom wil je euthanasie?

OLLIE : En daar ben jij tegen.

THEO : Waarom denk je dat?

OLLIE : Gij zijt toch katholiek? Allez ja ... En de kerk is toch tegen euthanasie? Er zijn katholieke doktoers die dat gewoonweg weigeren. Er zijn godverdomme klinieken en rusthuizen die het gewoon vertikken ...

THEO : Nu ben je wel helemaal zot aan 't worden. God is niet katholiek, helemaal niet. En met de kerk heb ik niks te maken.

OLLIE : Hoe, niks mee te maken? Ge zegt dat ge God zijt. Godverdomme zonder verdomme. Wat kom jij hier eigenlijk doen?

CARINE : *(Is terug binnengekomen en gaat het bed wat fatsoeneren en de kamer opruimen.)* Wat kom ik hier doen? Wat kom ik hier doen? Je bed opmaken, tiens. Doe niet zo tegendraads.

THEO : Voilà, doe niet zo tegendraads. Natuurlijk heb ik daar niks mee te maken. De kerk, die kennen mij niet. Niemand heeft mij ooit gezien. Niemand. Niemand heeft mij ooit gesproken. Niemand. Hoe kunnen die mij dan kennen?

OLLIE : In de bijbel ...

CARINE : *(Is bezig de kamer wat op de ruimen, o.a. de ontbijtboel, enz. ...)* De bijbel, pa? Ik weet niet waar dat die zou liggen. Ik weet nog geeneens of we er nog wel ene hebben. Waarvoor heb je die nodig?

OLLIE : Het was niet tegen u.

CARINE : Ha, heb je weer ...

OLLIE : Niks. *(nadrukkelijk)* Ik heb niks ...

THEO : Jawel, je gaat dood, je longen zijn versleten. Dat is niet niks. Luister. Ik heb de bijbel niet geschreven en de mensen die die geschreven hebben ... Die hebben

mij ook niet gezien en ik heb daar ook niet mee gesproken. Die schrijven ook maar wat ze zelf denken. Wat niet wil zeggen dat alles wat ze schrijven verkeerd is. Maar ik heb nooit met iemand gesproken en ik ben nooit aan iemand verschenen. Wie zegt van wel die liegt.

OLLIE : *(Tegen Theo)* En nu spreek je wel met mij.

CARINE : *(is nog altijd " bezig")* Waarom zou ik niet met jou spreken? 't Is niet omdat je af en toe wreed "ambetant" doet dat ik niet meer met jou zou spreken. Je bent ziek.

OLLIE : *(Tegen Theo)* Hoe komt 't dat je nu ineens met mij spreekt?

CARINE : Hoezo, ineens?

OLLIE : 't Is niet ...

CARINE : 't Is niet tegen mij. 'k Weet het al. Ik vraag mij af tegen wie je dan de hele tijd bezig bent.

OLLIE : *(diepe zucht)* Tegen God.

CARINE : Ben je aan 't bidden? Nu lieg je, hé pa. Dat heb je in geen duizend jaar nog gedaan. Je bidt niet voor 't eten omdat je weet dat ik goed kan koken. Ik durf wedden dat je geen enkel gebed nog kent.

THEO : Zie je wel? Wie zegt dat hij met mij gepraat heeft, liegt.

OLLIE : *(Tegen Theo)* "Moeidenie".

CARINE : 't Is niet tegen mij zeker? Al goed, ik ben al weg. Gedaan met eten? Tot straks. *(Ze vertrekt, neemt het ontbijtbord mee.)*

OLLIE : Plezant hé. In de kliniek was dat juist van 't zelfde. Iedere verpleegster die buiten ging zei: "Tot straks", en daarna zag je die niet meer terug. Daar lag nog een koffiekoek op die plateau. Ene met crème en chocolade. Ik heb nog honger. Goesting ...

THEO : De mens leeft niet van brood alleen, maar van ieder woord dat uit Gods mond komt. Dat staat in die bijbel van jou. En die staat vol met van die stommiteiten.

OLLIE : Nu nog straffer. God die zegt dat in zijn Heilige Boeken stommiteiten staan.

THEO : 't Zal nog niet zijn zeker. En trouwens, dat zijn mijn boeken niet. En die zijn ook niet heilig. Hoe kan een boek nu heilig zijn? *(Pauze)* Allez, kom, laat ons nu eens, efkes, gewoon voor de aardigheid, aannemen dat ik de waarheid spreek en dat ik God ben.

OLLIE : Oké. Gij zijt God. Verdomme!

THEO : Zonder verdomme.

OLLIE : Zonder verdomme.

THEO : Dus ik heb dan alles geschapen. Alles wat er bestaat.

OLLIE : (*zucht*) Alles wat er bestaat, hebt jij geschapen.

THEO : Wanneer?

OLLIE : Weet ik het? De Big Bang ... dat was zo 'n 14 miljard jaar geleden, heb ik eens gelezen, denk ik. Dus jij bent zo oud? Je ziet er nog goed uit, moet ik zeggen, voor een veertien miljardjarige.

THEO : Ouder. Ik ben er altijd geweest, eeuwig dus. Dat zeggen ze toch. Maar dat is niet zo raar als je zou denken. Mensen begrijpen absoluut nog niet wat "tijd" eigenlijk is. Einstein heeft al geleerd dat in bepaalde omstandigheden tijd gewoon niet bestaat. Tijd is alleen maar een effect dat massa op ruimte heeft. God heeft geen massa, dus ook geen tijd. En tijd en ruimte bestonden niet voordat God ze geschapen heeft. Dus ...

OLLIE : Je bent mij al kwijt.

THEO : Voilà. Dat is dus al één punt dat niet kan opgehelderd worden. Dan: "Alles wat er bestaat." Wat is dat?

OLLIE : Alles zeker? De kosmos.

THEO : 14 Miljard lichtjaar groot. Dat wil dus zeggen: 900 000 km maal 3600 maal 24 maal 365. En dat 14 miljard keer.

OLLIE : Ja ja. Groot.

THEO : Miljarden Melkwegen met elk honderden miljarden sterren en dus een oneindig, ontelbaar aantal planeten.

OLLIE : (*sarcastisch*) Fantastisch!

THEO : Onmeetbare tijd met miljoenen keren miljarden mensen op ontelbaar veel miljoenen planeten.

OLLIE : Ik word duizelig.

THEO : En de God die dat allemaal zagezegd "gemaakt" heeft, de schepper van heel dat circus, zou zich dus bezighouden met te noteren of de mensen op deze prutspplaneet 's zondags wel naar de mis zijn geweest, 's vrijdags wel vis eten en dat de vrouwen een hoofddoek dragen. Ik moet zeggen, ik dacht eerst dat

het om te lachen was, maar nee, die meenden dat. Als je gewoon alles wat alle godsdiensten over mij vertellen en ooit verteld hebben, naast elkaar legt, ben ik een achterlijke idioot.

OLLIE : Als je 't zelf zegt.

THEO : Ik wil maar zeggen: al wie beweert dat ik iets verboden of geboden heb, is ne zeveaar of een leugenaar. Ik heb met niemand gesproken, ik ben aan niemand verschenen en niemand weet iets van mij af. Geloven komt altijd voor weten: zo lang je van niets weet, geloof je van alles. Awel, ik zal het nu eens klaar en duidelijk zeggen: ik ben niet tegen euthanasie, ik ben niet tegen contraceptie en ik ben niet tegen homofilie en niemand moet in mijn naam zeggen van wel.

(Carine komt binnen met de dokter)

CARINE : Pa, de dokter is er. Hij heeft papieren bij en hij moet iets bespreken met jou.

OLLIE : Zo vroeg 's morgens? Krijg ik die koffiekoek terug? Ik heb nog honger. Die met chocolade en pudding.

THEO : Let op, chocolade doet uw kleren krimpen.

CARINE : 't Is al goed, ik zal hem brengen. Nog thee ook? Zet u maar, dokter. *(Biedt hem een stoel naast het bed aan.)*

DOKTER : Dank u. *(Tegen Ollie)* Goeiemorgen. Hoe gaat het vandaag?

OLLIE : Ik weet het niet. Dat zou ik aan u moeten vragen.

CARINE : Pa, doe nu niet tegendraads. Hij heeft het niet gemakkelijk, dokter. Langs de ene kant lijkt hij weer iedereen te kennen voor de moment, maar aan de andere kant praat hij soms wartaal. Hij lijkt tegen iemand te spreken die er niet is. 't Is iets in zijn hersenen, denk ik. En 's nachts hoest hij zich kapot.

OLLIE : *(Tegen Theo)* Zie je nu wel. Ze denken dat ik zot word, omdat ik met jou spreek..

CARINE : Zie je wel. Hij babbelt tegen iemand in zijn hoofd. *(hoofdschuddend)* Ik ga voortdoen. *(Wil weg gaan.)*

DOKTER : Nee, blijf er bij. We moeten iets bespreken.

OLLIE : Oei, 't wordt spannend.

THEO : Je zal het zien. Je kan die euthanasie op je buik schrijven.